

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Marka Bedřicha a soudkyň JUDr. Hany Veberové a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci

žalobce: **I. H., narozeného dne ...,**
běloruského státního příslušníka,
trvale bytem v X
zastoupeného JUDr. Matějem Šedivým, advokátem
se sídlem v Praze 1, Václavské náměstí 21,

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,**
se sídlem v Praze 4, náměstí Hrdinů 1634/3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného správního orgánu ze dne 27. 2. 2020, č. j. MV-16438-5/SO-2020

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žalované se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „žalovaná“) ze dne

31/2020
pokračování

27. 2. 2020, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra České republiky, Odboru azylové a migrační politiky (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 14. 11. 2019, č. j. OAM-33871-18/ZM-2019. Pravomocně tak bylo rozhodnuto o tom, že se řízení ve věci žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty zastavuje.

Žalobní body

2. Žalobce v podané žalobě uvedl, že dne 13. 6. 2019 požádal správní orgán prvního stupně o prodloužení zaměstnanecké karty podle ustanovení § 44a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Patrně však došlo k nedorozumění, neboť žalobce se domníval, že v dané době pobývá na území České republiky v režimu zaměstnanecké karty, byť ta mu byla vydána s platností pouze do dne 31. 12. 2018. Ve skutečnosti do dne 6. 8. 2019 žalobce pobýval na území České republiky v režimu pobytu za účelem podnikání.
3. Správní orgány obou stupňů zastavily řízení z důvodu nepřípustnosti předmětného podání s odůvodněním, že v době podání žádosti o prodloužení pobytu na území České republiky za účelem zaměstnanecké karty již toto právo pobytu žalobci nenáleželo. V odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně žalobce namítal, že jemu povolený pobyt za účelem zaměstnanecké karty se minimálně ode dne 7. 8. 2017 do dne 31. 12. 2018 překrýval s pobytem za účelem podnikání, a právě tato okolnost zapříčinila předmětné nedorozumění. Žalobce odkázal na ustanovení § 37 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, podle něhož má být podání posuzováno podle svého skutečného obsahu, tj. smyslu, a nikoliv podle jeho názvu. Podle názoru žalobce správní orgán nepostupoval podle § 4 odst. 1 správního řádu, pokud podání žalobce ze dne 13. 6. 2019 vyhodnotil jako žádost o prodloužení pobytu, byť se ve skutečnosti jednalo o žádost o vydání zaměstnanecké karty, čemuž nasvědčuje skutečnost, že žalobce doložil číslo volné pracovní pozice.
4. Obdobnou argumentaci jako v podaném odvolání uplatnil žalobce rovněž v odůvodnění žaloby – žalobních bodech. Kombinací paralelně vedených řízení o souhlasu se změnou zaměstnavatele a o pobytu za účelem podnikání za současného měnění adresy pobytu a vydávání nových pobytových karet došlo k situaci, kdy se žalobce v době podání předmětné žádosti chybně domníval, že pobývá na území České republiky v režimu zaměstnanecké karty, v důsledku čehož podal žádost o prodloužení pobytu, o které bylo následně vedeno dokazování a řízení bylo ve výsledku zastaveno. Žalobce odkázal na ustanovení § 4 odst. 1 a odst. 2 správního řádu s tím, že i správní orgán byl povinen žalobce notifikovat o chybně vyplněném tiskopisu žádosti. Namísto toho správní orgán zahájil řízení ve věci prodloužení pobytu, byť tiskopis zjevně obsahoval odstranitelnou vadu, ke které měl být žalobce podle § 45 odst. 2 správního řádu vyzván k jejímu odstranění. Nadto znovu žalobce odkázal na ustanovení § 37 odst. 1 správního řádu, podle kterého je třeba posuzovat podání účastníka řízení podle jeho skutečného obsahu a významu a nikoliv podle názvu. K tomu žalobce odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se výkladu pojmu „přepjatý formalismus“.
5. Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí a věc vrátil žalované k novému projednání a rozhodnutí.

Vyjádření žalované k obsahu žaloby

6. Žalovaná ve vyjádření k podané žalobě zopakovala dosavadní průběh správního řízení ode dne podání žádosti až do vydání pravomocného rozhodnutí a dospěla k závěru, že jak skutkový stav, tak i průběh tohoto řízení není mezi účastníky sporný a je dostatečně popsán v žalobou napadeném rozhodnutí.

7. Žalovaná odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí s tím, že setrvává na svých dosavadních závěrech. Žalobce si měl - a mohl - být vědom toho, na základě jakého pobytového oprávnění na území České republiky pobývá, stejně jako čeho hodlá podanou žádostí docílit. V dané věci nejde o nevýznamné pochybení, jak žalobce v žalobě naznačuje, ale o pochybení týkající se celého smyslu podané žádosti. Správní orgán prvního stupně neporušil poučovací povinnost ani zásadu dobré správy, k čemuž žalovaná odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2011, č. j. 4As 23/2011 – 88, nebo na rozsudek ze dne 14. 10. 2010, č. j. 5As 1/2010 - 76, podle nichž poučovací povinnost správních orgánů je obecně zaměřena na poučení o procesních právech a povinnostech a není návodem, co by účastník řízení měl nebo mohl činit, aby dosáhl žádaného výsledku.
8. Žalovaná odkázala na náběrčího pracovníka, čímž chtěla zdůraznit, že hned po podání žádosti byly správním orgánem prvního stupně zahájeny úkony související s posouzením žádosti a bylo vysvětleno, proč žádost žalobce nebyla ihned odmítnuta, jak žalobce namítal v odvolání. Žádost nebyla odmítnuta s ohledem na ustanovení § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, podle kterého mohl žalobce ještě do pěti dnů uvést důvod, pro který nebyla jeho žádost o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty podána v zákonné lhůtě.
9. Pokud žalobce namítal nepřiměřenost vydaného rozhodnutí s tím, že je vystudovaným lékařem a že rozhodnutí hatí jeho životní plány i s ohledem na bezpečnostní situaci v zemi původu, žalovaná odkázala na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž v případech, bylo-li řízení zastaveno, nemají správní orgány povinnost ani možnost zkoumat přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Zároveň žalovaná vyjádřila názor, že žalobou napadené rozhodnutí ani rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nelze považovat za přepjatě formalistické. V daném případě byl dán důvod pro zastavení řízení o žádosti žalobce, ze strany správního orgánu prvního stupně nedošlo v rámci řízení k pochybení či k porušení jeho povinností vůči žalobci. Žalovaná jako odvolací orgán se zcela ztotožňuje s právním názorem správního orgánu prvního stupně, pokud tento přistoupil k zastavení řízení o žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty podle § 169r odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, protože žádost byla podána v době, kdy k jejímu podání žalobce nebyl oprávněn.
10. Z uvedených důvodů žalovaná navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Řízení před správními orgány

11. Ze spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:
12. Žalobce pobýval na území České republiky na základě vydaného povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná s platností ode dne 7. 8. 2017 do dne 6. 8. 2019. Dne 13. 6. 2019 podal žalobce žádost o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty. Žádost podal osobně na úředním tiskopise označeném jako „Žádost o zaměstnaneckou kartu“, v kolonce „Žádost“ uvedl, že žádá o prodloužení a vyplnil číslo volného pracovního místa 14206140724. K žádosti žalobce předložil pracovní smlouvu ze dne 1. 10. 2018 uzavřenou se společností MedicalHelp Česká republika s. r. o. na pracovní pozici „odborní administrativní pracovníci v oblasti zdravotnictví.“

13. Správní orgán prvního stupně dovedl, že z obsahu žádosti je zřejmé, že žalobce podáním ze dne 13. 6. 2019 žádá o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty, přičemž uvedl i stejné číslo volného pracovního místa, které uváděl již do své předchozí žádosti o vydání zaměstnanecké karty. Z dikce zákona o pobytu cizinců vyplývá, že platnost dlouhodobého pobytu lze prodloužit, trvá-li stejný účel pobytu. Účastník řízení však v době podání žádosti o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty pobýval na území na základě dlouhodobého pobytu za účelem podnikání - osoba samostatně výdělečně činná, nikoliv na základě zaměstnanecké karty, neboť platnost poslední zaměstnanecké karty, která byla účastníku řízení vydána, uplynula dnem 31. 12. 2018.
14. Správní orgán prvního stupně posoudil předmětnou žádost naznačeným způsobem a usnesením ze dne 14. 11. 2019, č. j. OAM-33871-18/ZM-2019, správní řízení o žádosti účastníka řízení o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty podle § 169r odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců zastavil, neboť uvedená žádost byla podána v době, kdy k tomu účastník řízení nebyl oprávněn.
15. Žalobce podal proti uvedenému usnesení dne 5. 12. 2019 v zákonné lhůtě včasné odvolání, v němž namítl, že napadené usnesení je pro něj zmatečné, a není mu zřejmé, proč správní orgán, pokud se domníval, že žádost o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty byla podána pozdě, žádost vůbec přijal, a proč si v rámci řízení opatroval závazné stanovisko Úřadu práce České republiky o tom, zda je další zaměstnání cizince možné. Žalobce poukázal na to, že správní orgán prvního stupně byl možná zmaten skutečností, že v nedávné minulosti byl žalobce držitelem dvou zaměstnaneckých karet - jedné s platností do dne 31. 12. 2018 a druhé platné do dne 6. 8. 2019, ta však byla zneplatněna, neboť se vydala žalobci ta platná do konce roku 2018. Žalobce uvedl, že žádost o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty se týkala zaměstnanecké karty č. 623027, která platila do dne 31. 12. 2018. Žalobce má za to, že i v den podání byl držitelem zaměstnanecké karty 623027 a byl tak oprávněn žádost o prodloužení doby platnosti této zaměstnanecké karty podat.
16. Podáním ze dne 27. 1. 2020 žalobce své odvolání doplnil. Poukázal na to, že došlo k nedorozumění, v rámci kterého se domníval, že pokud jemu vydaná pobytová karta je kartou zaměstnaneckou, byť se ve skutečnosti jednalo o pobyt za účelem podnikání, což mělo za následek, že žalobce podal žádost o prodloužení zaměstnanecké karty, když se mu povolený pobyt za účelem zaměstnanecké karty překrýval s pobytem za účelem podnikání. Žalobce poukázal na § 37 odst. 1 správního řádu a na § 4 odst. 1 a 2 správního řádu s odůvodněním, že měl být správním orgánem osloven kvůli chybnému zaškrtnutí předmětu řízení, a to tím spíše, že je pracovníkem v oblasti zdravotnictví a zastává prospěšnou pracovní pozici. Pokud žalobce chybně zaškrtnul kolonku v tiskopisu žádosti, ve skutečnosti však žádal o povolení zaměstnanecké karty a nikoliv o její prodloužení.
17. Žalovaná v řízení o odvolání žalobce posoudila formální náležitosti odvolání a dospěla k závěru, že odvolání není důvodné. Z tohoto důvodu žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 27. 2. 2020, č. j. MV-16438-5/SO-2020, odvolání žalobce proti usnesení ze dne 14. 11. 2019 zamítla a toto usnesení jako věcně správné potvrdila s odůvodněním, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy a odvolací orgán neshledal existenci vad řízení, které by mohli mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy.

Řízení před soudem

18. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními orgány obou stupňů z hlediska žalobních námitek uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Vzhledem k tomu, že žalobce k výzvě soudu nepožádal o nařízení ústního jednání a žalovaný správní orgán vyjádřil svůj souhlas se zamýšleným postupem soudu rozhodnout ve věci samé bez nařízení ústního jednání, Městský soud v Praze postupoval podle § 51 odst. 1 s. ř. s. a o podané žalobě rozhodl, aniž ústní jednání nařizoval. Věc soud posoudil takto:
19. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalované, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, kterým bylo zastaveno řízení o žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty s odkazem na ustanovení § 169r odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, neboť uvedená žádost byla podána v době, kdy k tomu účastník řízení nebyl oprávněn, protože v době podání žádosti o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty žadatel pobýval na území na základě dlouhodobého pobytu za účelem podnikání - osoba samostatně výdělečně činná, nikoliv na základě zaměstnanecké karty, když platnost poslední zaměstnanecké karty, která byla účastníku řízení vydána, uplynula dnem 31. 12. 2018.
20. Žaloba není důvodná.
21. Pokud jde o námitku porušení procesních práv žalobce v řízení před správním orgánem prvního stupně, tato námitka nemůže obstát. Žalobce v podané žádosti zcela jednoznačně a srozumitelně uvedl a doložil vše, co měl k dispozici. Není zřejmé, z čeho žalobce dovozuje přesvědčení o tom, co je povinností správního orgánu. Rozhodně totiž z ničeho neplyne právo žalobce, aby mu správní orgán poskytl předem informace o tom, jak docílit toho, aby rozhodnutí bylo pro něj příznivé. Takový názor odporuje samotné podstatě návrhového řízení před správním orgánem. Nelze tuto představu zaměňovat s povinností správního orgánu respektovat zásady dobrého výkonu státní správy, obsažené v ustanovení § 2 až § 8 správního řádu. K naplnění žádné z nich totiž nepatří pomoc toho druhu, jakou si žalobce představuje a jak tato ustanovení v podané žalobě vykládá. Vždy se totiž jedná maximálně o vytvoření prostoru k tomu, aby příslušná osoba (účastník řízení) mohla uplatnit práva a oprávněné zájmy (§ 4 odst. 4 správního řádu).
22. Výhrady žalobce soud shledal účelovými, neboť ve skutečnosti sledují jeho subjektivní představy o obsahu a rozsahu poučovací povinnosti správního orgánu. Není pochyb o tom, že poučovací povinnost náleží mezi významné projevy zásady veřejné správy jako služby veřejnosti. V teorii ani v rozhodovací praxi soudů není v této věci pochybnost, že takové poučení musí být nejen vstřícné a užitečné pro účastníka, ale také přiměřené, tedy není neomezené a jistě nesmí být ani na újmu principu nestrannosti.
23. K této problematice se Nejvyšší správní soud vyjádřil ve své konstantní judikatuře již opakovaně. Třeba v rozsudku ze dne 14. 10. 2010, č. j. 5As 1/2010 – 76, dostupném – stejně jako všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu na www.nssoud.cz - srozumitelně dovozuje, že „[S]právní orgán v souvislosti se svým úkonem poskytne dotčené osobě přiměřené poučení o jejích právech a povinnostech, je-li to vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům dotčené osoby potřebné. Poučovací povinnost správních orgánů v řízení,

kteřé vedou, je obecně zaměřena na poučení o procesních právech a povinnostech (ustanovení § 4 odst. 2 správního řádu). Toto obecné pravidlo nachází odraz v dalších ustanoveních správního řádu, která přiznávají účastníkům řízení konkrétní procesní práva. Do poučovací povinnosti však již nepatří návod, co by účastník řízení měl nebo mohl činit, aby dosáhl žádaného výsledku. Úvaha stěžovatele o rozsahu poučovací povinnosti správních orgánů je v tomto ohledu příliš extenzivní a vybočuje z rámce zákonem uložené poučovací povinnosti.“ Srozumitelně se vyjádřil tento soud také v rozsudku ze dne 13. 10. 2010, č. j. 1As 51/2010 - 214, který uvádí: „[P]oučovací povinnost správního orgánu dle § 4 odst. 2 správního řádu nezahrnuje poskytování komplexního návodu, co by účastník měl nebo mohl v daném případě dělat, aby dosáhl žádaného účinku, ale jen pomoc k tomu, aby mohl zákonem stanoveným způsobem dát najevo, co hodlá v řízení učinit.“ V tomto smyslu rozhodně žalobce omezen nijak nebyl.

24. V řízení postupovaly správní orgány obou stupňů v souladu se všemi ustanoveními správního řádu, která měla být, dle tvrzení žalobce, porušena (§ 4 odst. 1, 2 a 4), prováděly dokazování v souladu s § 51 správního řádu a vycházely přitom nepochybně ze všech důkazů označených samotným žalobcem (§ 52), aniž by rezignovaly na povinnost zjistit takový stav věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti (§ 3). Zjištěný skutkový stav a právní hodnocení byly v rozhodnutích správních orgánů srozumitelně a logicky (byť zčásti stručněji) zachyceny, přičemž v řízení nebyla opomenuta žádná námitka nebo tvrzení žalobce.
25. Poučovací povinnost správních orgánů v řízení, která vedou, je obecně zaměřena na poučení o procesních právech a povinnostech (ustanovení § 4 odst. 2 správního řádu). Toto obecné pravidlo nachází odraz v dalších ustanoveních správního řádu, která přiznávají účastníkům řízení konkrétní procesní práva. Do poučovací povinnosti však již nepatří návod, co by účastník řízení měl nebo mohl činit, aby dosáhl žádaného výsledku. Úvaha žalobce o rozsahu poučovací povinnosti správních orgánů je v tomto ohledu příliš extenzivní a zcela zřetelně vybočuje z rámce zákonem uložené poučovací povinnosti. Nadto, domníval-li se žalobce, že jsou zde dány takové skutečnosti, které by odůvodňovaly postup směřující ke změně obsahu žádosti, nic mu nebránilo požádat správní orgán o povolení změny.
26. Jestliže se žalobce v podané žalobě v souvislosti s touto námitkou odkazuje na ustanovení § 37 odstavec 1 správního řádu, nejde o příslušný odkaz. Soud se ztotožnil s názorem správních orgánů, že žádost žalobce, tak jak byla podána, netrpěla vadami podání, k jejichž odstranění by bylo třeba žadatele vést prostřednictvím výzvy správního orgánu, a nevzbuzovala žádné pochybnosti, co je jejím smyslem a obsahem. Pokud správní orgány napadeným rozhodnutím pravomocně zastavily řízení o žádosti s patřičným odůvodněním, nenastala situace, v níž by bylo možno dospět k závěru, že byla nebo mohla být práva žalobce zkrácena.
27. Postup správních orgánů neshledal Městský soud v Praze přepjatě formalistický. Přepjatý formalismus bývá označován jako výhra znění právního ustanovení nad smyslem a účelem zákona. Jako takový jej definoval Ústavní soud v jednom ze svých nálezů následovně: *"Jestliže obecný soud aplikuje na daný případ právní předpisy sice formálně souladně s jejich textem, avšak odhlédne od reálných společenských vztahů, dopustí se přepjatého formalismu."* Vedle soudů mohou nepochybně formalisticky postupovat i správní orgány. V nyní posuzované věci však žalobce výslovně požádal o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty, vyznačil tuto skutečnost do tiskopisu podané žádosti a tuto doložil

odpovídající přílohou. O účelovosti jeho argumentace svědčí i okolnost, že je i nadále přesvědčen o oprávněnosti podání žádosti, na což ostatně upozornila i žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Ze žádného právního předpisu nevyplývá povinnost správního orgánu prvního stupně účastníka řízení poučovat o neoprávněnosti podání žádosti o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty. Z povahy věci je zřejmé, že v případě posuzované žaloby se o přepjatý formalismus nejedná.

28. K argumentaci žalobce ohledně chybějícího posouzení intenzity zásahu napadeného rozhodnutí do osobních, rodinných a ekonomických práv žalobce soud uvádí, že ani tato námitka není důvodná.
29. V dané věci je rozhodnutí správního orgánu rozhodnutím procesního charakteru; protože správní orgán zastavil řízení pro neoprávněnost podle § 169r odstavce 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. To znamená, že správní orgán nebyl oprávněn ani povinen o žádosti žalobce rozhodnout meritorně. Přitom platí, že hodnocení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatele není součástí naplňování procesních podmínek, ale posuzuje se až v rozhodnutí o věci samé, a to jen v případě, kdy je tato povinnost explicitně stanovena v zákoně o pobytu cizinců (srov. k tomu rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2017, čj. 7Azs 46/2017 – 28, nebo ze dne 14. 12. 2017, čj. 9Azs 256/2017 – 57). Rozhodl-li správní orgán prvního stupně o zastavení řízení, nebylo jeho povinností, aby se zabýval také otázkou přiměřenosti rozhodnutí. Nejvyšší správní soud v rámci své judikatury dospěl opakovaně k závěru, že povinnost posoudit přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince nelze vztahovat na všechna rozhodnutí podle zákona o pobytu cizinců (srov. např. rozsudky ze dne 23. 3. 2017, čj. 10Azs 249/2016 – 47, nebo ze dne 4. 1. 2017, čj. 9Azs 288/2016 – 30), na což ostatně odkázala žalovaná ve vyjádření k podané žalobě.

Závěr a náklady řízení

30. Soud dospěl k závěru, že žalobní námitky nejsou důvodné a žalobu proto jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
31. O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož žalobce, vzhledem k tomu, že nebyl ve věci úspěšný, nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů podle výsledku řízení náleželo, žádné náklady řízení nad rámec běžného výkonu úředních činností nevznikly. Soud proto vyslovil, že se žalované náhrada nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

31/2020
pokračování

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 14. prosince 2020

Mgr. Marek Bedřich
předseda senátu